Clustering

(решение)

Както участниците може би са забелязали (а би трябвало и да са се досетили от релативното оценяване), за задачата няма полиномиално решение (тя е NP-hard). Задачата за разпределянето на дадени обекти в групи е известна, особено в насоки като стастистиката и извличането на данни (data mining). Тъй като задачата е NP-hard, единственото, което участниците можеше да направят, е да напишат умна апроксимация. Дадения full feedback би трябвало да помогне значително на участниците в това.

Може би най-лесното решение, което очаквам повечето състезатели да направят, е да генерират рандом позиции на К-те точки (докато имат време) и да вземат най-доброто от тях. Това решение е много лесно за писане и също толкова неефективно. Все пак то би хванало някакви точки (около 20).

Очевидна оптимизация е да приложим горното решение, и за всяка итерация (тоест генерирани рандом позиции на К-те точки) да го оптимизираме докато можем – в случая докато стигнем до някакъв локален оптимум. Най-лесната оптимизация, която може да се приложи, е да се направи hill-climbing. Пробваме да "мръднем" всяка от точките някакво разстояние нагоре, надолу, наляво или надясно, като гледаме в коя посока отговорът се подобрява. Докато се подобрява, мърдаме някоя от точките в някоя от посоките. Ако преместването на никоя от точките в никоя от посоките не даде по-добър резултат, намаляваме разстоянието, с което мърдаме (правим по-финни "настройки" на координатите). Когато и това спре да дава по-добри резултати (или достигнем достатъчно малки стойности на преместване) спираме и генерираме нов набор от точки, които да оптимизираме, докато ни стига времето. В тази насока може много да се оптимизира, което предполагам и ще направят по-добрите състезатели. Предвиден е full feedback, който да позволи на състезателите да не се престарават с оптимизациите (тоест ако стигнат 100 точки да спрат).

Авторското решение, изненадващо, ползва дори по-прост алгоритьм, който дава (в повечето случаи) по-добри резултати. Решението е базирано на K-Means method (http://en.wikipedia.org/wiki/K-means clustering), който е лесно приложим в дадената задача. В началото избираме позициите на К-те точки по случаен начин (да кажем взимаме произволни K от дадените ни N точки и в техните координати слагаме първоначално новите точки). Това гарантира, че никое куче няма да бъде "неизползвано" в началото, тъй като точката, в която е сложено, ще е на разстояние нула. Всяка от старите точки "си харесва" по една от новите (най-близката до нея), и всяка от новите точки се гриже за една или повече от старите. Това първоначално разпределение по нищо не се различава от предложените по-горе алгоритми. Въпросът е как можем да оптимизираме това разпределение по-ефективно. Бихме постигнали по-добър резултат ако преместим новите точки в средното аритметично на точките, за които се грижат. Правим това, но след преместванията е възможно някоя от старите точки да е по-близо до друга нова точка (тоест да принадлежи на клъстър, различен от текущо разпределения й). Така преизчисляваме коя точка към кой клъстър принадлежи и правим отново средно аритметично, като преместваме кучетата пазачи, оптимизирайки отговора отново. Този процес на преизчисляване и местене рано или късно завършва, когато след преместване на новите точки никоя от старите не попада в нов клъстър (тоест алгоритъмът е сходящ към локален оптимум). За съжаление, също като при горните решения, този оптимум е локален, а не глобален, съответно решението не е оптимално. Все пак намерените оптимуми са по-добри от намираните с hill-climbing. Сложността на предложеното решение е силно зависима от първоначалния избор на позиции на точките (което определя колко итерации ще са нужни за достигане до оптимума). Все пак можем да използваме таймер за да измерваме времето и да приключим изпълнението на програмата, когато преминем някаква граница (да кажем 0.9 секунди). До тогава са се изпълнили достатъчен брой пълни итерации на алгоритъма за да сме намерили задоволително добро решение.